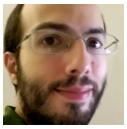
Vulnerables

Per JoanM el ds., 14/03/2020 - 21:00

Ens havíem imaginat omnipotents. Com a raça, invencibles. Certament autodestructibles, però amb força per subjugar la naturalesa segons el propi interès. La depredàvem. A un ritme insostenible, perquè no crèiem en altres criteris més elevats. Ja no concebíem que res pogués definir-nos els calendaris ni els horaris, que ens regategés el temps o la llibertat, o les nostres relacions, més que les nostres mateixes societats i empreses, els nostres propis polítics, el sistema que hem anat construint amb les nostres mans. Déu, i tota realitat més enllà de la nostra eficàcia, sobrava: només calia ciència i tècnica, capaces de tot, omnipotents... la resta era paper mullat. El temps per assaborir un capvespre, o per petonejar els fills al ritme d'un joc de taula, o per escoltar la veu del cor, de la consciència i del Creador en estones de pregària i meditació... tot formava part d'un passat arcaic on la vida anava més (massa) lenta...

Un canvi. Imperceptible i aparentment invisible. Qui diu que les coses ínfimes són insignificants? Ja no crèiem en el poder de les bombes expansives fetes de minúscules bondats? Enmig de la globalització vivim tant interconnectats, tenim tanta experiència d'estar permanentment en xarxa, que hauríem d'adonar-nos del poder de la multiplicació dels pans. N'hem vist ara un exemple negatiu: aquest dany en cadena ens ha canviat la nostra percepció de les coses. El coronavirus Covid-19, aquest minúscul ésser que ha paralitzat tot el món. I aquells executius que no tenien temps pels seus fills de sobte es troben a casa, amb tota l'agenda anul·lada i forçats a passar hores amb els fills per tal de no encomanar-los res als avis. I els països enemistats de sobte es veuen forçats a admetre que comparats amb l'enemic comú les seves diferències són relatives i han de col·laborar. I apareixen moviments de joves solidaris que se sumen a fer voluntariat per tal d'atendre allò més bàsic dels vulnerables. I les persones més vulnerables i mancades de recursos, espantades abans de ser desallotjades per la violència d'un banc, ara veuen una treva perquè els forts s'han descobert també vulnerables i comprenen ni que sigui temporalment que deixar-los al carrer afecta tothom. I Àfrica, sagnant constantment d'explotació tanca les fronteres a Espanya, i les mateixes valles de filferros i concertines impedeixen ara que els espanyols infectats arribin a un continent que se'n salva per la calor, ja que el Covid-19 no aguanta les temperatures del continent oprimit...

I allò urgent es torna irrellevant, i allò que jo sempre anhelava i postposava es torna possible, per què no? I podem badallar i prendre'ns el dia diferent amb la pau d'un somriure, i trucar la família i riure plegats. I comprenem que la vida ens l'hem complicada nosaltres. Allò que és invisible als ulls es torna essencial, perquè ens hem comprès vulnerables, semblants als últims del món, i entenem que tota decisió nostra afecta la resta, i per tant el meu interès ja no pot ser prioritari si no busca el bé comú. Pregunto als habitants del món, als poders, als polítics en quarentena: seria possible viure així, vulnerables, fins i tot després d'haver eliminat el coronavirus? Que els governs atenguin la gent que pateix amb pressupostos i accions reals, no pas amb llastimosos espectacles infantils al Parlament; que les guerres deixin de tenir sentit perquè els egos ja no estan dalt de l'Himalaia... Déu nostre, et demanem que el Covid-19 ens canviï la vida: recordant que tots morim un dia o altre, ajuda'ns assaborir aquesta meravellosa vida que hem rebut de Tu. Jo podré gaudir-la si tothom pot, aquest és el canvi. Perquè ara ja ho sé: com ells, els invisibles, els últims, jo també soc vulnerable.